

Моето училище през годините

Есе

Петя - 11 а

Училището е като един жив организъм – ражда се, открива своето място в обществото, живее чрез своите ученици.

Днес моето училище е на 45 години, през класните му стаи са минали хиляди ученици, създадени са много специалисти за нуждите на модерната индустрия, много учители и специалисти са оставили частица от сърцето си в него, доказвайки, че металургията изисква не само знания и умения, но и мъжество и сила, честност и вяра в себе си. През тези 45 години освен кадри на металургията своето призвание са открили и стотици еколози, лаборанти, химици, които днес работят и учат в основни отрасли на промишлеността и икономиката или в университетите в страната.

Моето училище възниква като важен център в един град, който от обикновено селце прераства в индустриалното сърце на България. Още през 1949-1950 година възниква нуждата в Перник да има машиностроене и металургия и съответните кадри за това. Развитието на металургичната промишленост в лицето на Металургичния комбинат „Ленин“ довежда и до обособяването през учебната 1970-1971 на Техникума по металургия „Стамен Стаменов“.

Цял един малък град – квартал „Изток“, възниква около металургичната промишленост – изграждат се домове, училища, болница, детски градини и там е и моето училище със своите цели, мечти, постижения. Разглеждам стария албум на училището, събрал много снимки от годините и виждам познати лица – на моите родители, на мои близки и приятели – всички те са творили частица от историята на днешното учебно заведение. Виждам в албума преименуването на училището на името на „Мария Кюри“ – една голяма личност в областта на химията и физиката и пред очите ми оживяват вълненията на цял един колектив.

Труден житейски път има моето училище през годините - на няколко пъти му се налага да сменя сградата, но духът му – новаторски и силен, си остава вечен. Така е и през 2011-2012 година, когато инж. Недялка Илиева, директор на училището, обединява целия колектив в името на една голяма кауза – преместване в новата сграда на ул. Рига. Това е едно своеобразно завръщане у дома – защото в сградата на Четвърта гимназия всъщност прави първите си стъпки моето училище.

За 45 години моето училище преминава през труден път и през много трансформации – Техникум по металургия, Техникум по металургия и химични технологии, Технологична професионална гимназия „Мария Кюри“, но всъщност си остава един жив организъм, изтъкан от труда на много професионалисти, подпомаган в дейността си от много хора от непедагогическия персонал, приютил спомените на много ученици за близките приятелства, за радостта и болката в любовта, за първите научни открития и първите професионални постижения. Едно училище на 45 – силни с миналото и уверени в бъдещето.

Моето училище през годините

Есе от Валентина Милчева

Училище е дума, събрала много значения. Дума, която изразява хармония, уют, образование, бъдеще, дом, спокойствие и вълнение. Но за някои хора училището не означава нищо особено, то е просто сграда като останалите.

Може би и аз също не си давах голяма сметка затова какво означава училището, най-вероятно се дължеше на това, че все още бях малка и не осъзнавах до дълбочина някои неща. Докато не дойде времето да взема решение къде да уча. С течение на времето взех своето решение, макар то да бе спонтанно и дори по някаква случайност, не бях напълно сигурна, но все пак това беше моят избор. Училището, в което се записах, беше скромно, спокойно, а хората в него любезни и добросърдечни. Бързо свикнах на новото място, защото намерих много общи неща с другите и се забавлявахме. Но след известно време минаха се две години и трябваше да се преместим в друга сграда. Преместихме се в новата сграда, тя беше направена красива, харесваше ни, въпреки че ни беше непозната и чужда, но както с останалите неща, свикнахме и с това. Започна все повече да ни харесва. Времето минаваше бързо, а ние пораствахме с всеки изминал ден и макар че бяхме се преместили, отново се чувствахме уютно и спокойно, можехме да стоим дори и след часовете само за да си говорим.

След известно време разбрах, че цялата онази несигурност, която имах, когато избирах училище, където да се запиша, е била напълно ненужна. Защото вече бях сигурна, че съм направила правилния избор. Защото моето училище е едно специално място, където се чувствам като в свой дом, то ми дава възможност за моето бъдеще, научиме на безброй ценни неща и най-важното в него открих едни специални хора, с които денят ми се превръща в неповторим, които ме караха да се усмихвам, с които прекарвах колкото се може повече време и дори не ни стигаше, хора, с които прекарах най-незабравимите си моменти – това са моите приятели.

За всичко това искам да благодаря на едно специално училище, на моето училище – ТПГ „Мария Кюри“, че през всичките тези години беше моят дом, моят уютен, топъл, спокоен и хармоничен дома, затова, че ме научи на толкова важни неща в живота, за възможностите, които ми даде, за прекрасните учители и за това, че тук открих своите истински приятели.

Благодаря, че през годините то не се променяше, беше всичко онова, за което и дори не съм мечтала, беше невероятно, страхотно и неповторимо училище.

Да, ТПГ „Мария Кюри“ е моето училище, моето прекрасно училище, което никога не бих го заменила с друго и ако отново трябваше да направя своя избор, отново щях да избира него. Благодаря за прекрасните моменти, преживени в него и съхранило всички мигове, благодаря, че бе и винаги ще си е моето прекрасно училище.